

עו:

מרובה פרק שביעי בבא קמא

מסורת הש"ס

(ב) פסחים דף יג: (א) [מנחת
עוד: קב: כחמות דב:
מנחות כג:]; (ג) מנחת דף
קא: [משפחה דעוקין
פ"ג]; (ד) פ"ג: א: ה"ב: ה"א:
שמיטתו; (ה) [ויקרא י"א,
ס] [מנחת ק"א]; (ו) [ד"ה
שמיטה]; (ז) [ד"ה דמחא,
ס] גי' כ"י ש"פיר נפסל.

הגהות הב"ח

(ה) ת"ס ד"ה והלא זריקה
וכי טוב נקדשים מ"ט
רמין דכל כנה ופי' משפח
דלמאן דלמחר: (ב) מאד
דאע"ג ללמדא אחריתי:

מוקף רש"י

כל העומד לזרוק. שאינו
מחוסר אלא זריקה. כדורוק
דמי. לזול עליו כל שם
פסול קדש קדשים. אלא
לאשתורי לא משתרי פד
דורוק (פסחים יג:). לן
לפני זריקה. לא היה לו
שם המסור (מנחות ק"א).

כמו שנתן הימני. שמיטתו הימני. כחון: ספי. לשון מריח נקנקן כמו
תהי ליה אלנקייה (ב"ב ד' טז.). כלומר דייק לה רבי אלעזר ופרין
לרובן אלינא דרבי יוחנן וכי שמיטתו ממדת והלא זריקה מתרת
ובשעת טביחה שמיטה שאינה ראויה היא: אישמיטיסיה. לרבי

אלעזר הא דלר' שמעון כל העומד
כ"י: וכל העומד לפדום כ"י. ובעלי
מומין כפדום דמו הואיל וסופן לך.
ובבעלי מומין מעיקרן עסקין דחי
בשקדים הקדישן את מומן חו לא חו
לפדיון משנשטו דשמעון ליה לרבי
שמעון בן לקיש אלינא דר' שמעון
בשמעתא כמריחא דמסקת מותרה
(ד' לז:). קדשי מזהב ככלל העמדה
והערכה ומשנשטתה אינה יכולה
לעמוד אלא בבעל מוס מעיקרו
מודה: יש נוסף שמטמא כ"י. לרבי
שמעון איסורי הנאה אין מעמלין
טומאת אוכלין דריש מכל האוכל
אשר יאכלנו אוכל שאינה יכול להאכלנו
לאחרים או לנכרי או לשראל קרוי
אוכל בפרק קמא דבבבבבות (ד' טז:)
ואם הימה לה שעת הימני הראיה
משנשטתה ירדה עליו דין קבלת טומאה
ואפילו נאסר לאחר כן מקבלת
טומאה: לן לפני זריקה. קדשים
הנפסקין להיות נותר בליה אמת
כגון תודה וקדשי קדשים כולן אם
לא נזרק דמן ולא נותר בליה אין
טמא טומאת אוכלין: וקיימא לן.

בעלי מומין. שמיטתו הימני. כחון: ספי. לשון מריח נקנקן כמו
תהי ליה אלנקייה (ב"ב ד' טז.). כלומר דייק לה רבי אלעזר ופרין
לרובן אלינא דרבי יוחנן וכי שמיטתו ממדת והלא זריקה מתרת
ובשעת טביחה שמיטה שאינה ראויה היא: אישמיטיסיה. לרבי

וריש לקיש אמר בשוחט בעלי מומין בחורן
תהי בה רבי אלעזר לר' יוחנן שחטיה מתרת
והלא זריקה מתרת לריש לקיש שחטיה
מתרת והלא פדייה מותרת אישחמיטתיה הא
דרבי שמעון ^אכל העומד לזרוק כורוק דמי וכל
העומד לפדות כבדוי דמי כל העומד לזרוק
כורוק דמי דתניא ^ברבי שמעון אומר יש
נותר שהוא מטמא טומאת אוכלין ויש נותר
שאינו מטמא טומאת אוכלין כיצד לן לפני
זריקה אינו מטמא טומאת אוכלין לאחר
זריקה מטמא טומאת אוכלין וקיימא לן מאי
לפני זריקה קודם שנראה לזריקה לאחר
זריקה לאחר שנראה לזריקה קודם שנראה
לזריקה לן מאי היא דלא הוויא שהות ביום
למזריקה דשחטיה סמוך לשקיעת החמה
ואינו מטמא טומאת אוכלין לאחר שנראה
לזריקה לן דהוויא שהות ביום למזריקה
מטמא טומאת אוכלין אלמא כל העומד
לזרוק כורוק דמי וכל העומד לפדות
כבדוי דמי דתניא רבי שמעון אומר
פרה

וריש לקיש אמר בשוחט בעלי מומין בחורן
תהי בה רבי אלעזר לר' יוחנן שחטיה מתרת
והלא זריקה מתרת לריש לקיש שחטיה
מתרת והלא פדייה מותרת אישחמיטתיה הא
דרבי שמעון ^אכל העומד לזרוק כורוק דמי וכל
העומד לפדות כבדוי דמי כל העומד לזרוק
כורוק דמי דתניא ^ברבי שמעון אומר יש
נותר שהוא מטמא טומאת אוכלין ויש נותר
שאינו מטמא טומאת אוכלין כיצד לן לפני
זריקה אינו מטמא טומאת אוכלין לאחר
זריקה מטמא טומאת אוכלין וקיימא לן מאי
לפני זריקה קודם שנראה לזריקה לאחר
זריקה לאחר שנראה לזריקה קודם שנראה
לזריקה לן מאי היא דלא הוויא שהות ביום
למזריקה דשחטיה סמוך לשקיעת החמה
ואינו מטמא טומאת אוכלין לאחר שנראה
לזריקה לן דהוויא שהות ביום למזריקה
מטמא טומאת אוכלין אלמא כל העומד
לזרוק כורוק דמי וכל העומד לפדות
כבדוי דמי דתניא רבי שמעון אומר
פרה

הוא מטמא טומאת אוכלין ויש נותר
שאינו מטמא טומאת אוכלין כיצד לן לפני
זריקה אינו מטמא טומאת אוכלין לאחר
זריקה מטמא טומאת אוכלין וקיימא לן מאי
לפני זריקה קודם שנראה לזריקה לאחר
זריקה לאחר שנראה לזריקה קודם שנראה
לזריקה לן מאי היא דלא הוויא שהות ביום
למזריקה דשחטיה סמוך לשקיעת החמה
ואינו מטמא טומאת אוכלין לאחר שנראה
לזריקה לן דהוויא שהות ביום למזריקה
מטמא טומאת אוכלין אלמא כל העומד
לזרוק כורוק דמי וכל העומד לפדות
כבדוי דמי דתניא רבי שמעון אומר
פרה

בפרק המנחות והנסכים (ט) דהא לפני זריקה קודם שנראה לזריקה
קאמר דלא היה ליה שהות ביום דלאו עומד לזרוק ביום היה
לזריקה דהוויא שהות ביום אלמא כל העומד לזרוק כורוק דמי:
פרה
אם שמיטה ראיה היא אע"פ שלא היה עומד לזרוק כגון
באזו והוא שמיטה ראיה היא אע"פ שלא היה עומד לזרוק כגון
אלא במקום שהיה לזרוק כדאמר בפרק המנחות והנסכים (מנחות
דף ק"א: וט"ז) בשלמא פרה עומדת לפדותה פירוש דאם מלא נאה
ממנה מלאה לפדותה אלא היא מנחות אין מלאה לפדותה ובכרימות כ"פ
אם תלי (ד' כד:). אמר בהדיא אימור דלמחר רבי שמעון צמירי
רב המנוגא אין מלקות אוחו והוא שמיטה ראיה היא אע"פ שלא היה עומד לזרוק כגון
ולא שמיטה ראיה היא אע"פ שלא היה עומד לזרוק כגון
אין מלקות אוחו והוא שמיטה ראיה היא אע"פ שלא היה עומד לזרוק כגון
וקשה לר"י אי משיב מחוסר זמן ואסור לשחטו משום אוחו והוא שמיטה ראיה היא אע"פ שלא היה עומד לזרוק כגון
נוהג בקדשים ו"א אלא בשמיטה שאין ראויה בעל כרחך גזירת הכתוב כך היא שהיא בשמיטה הראויה להתחייב עליה מדי דהוה אשחמתי
חון (ט) ואע"ג דלמדי אחריתא משיב שמיטה שאינה ראויה לענין שחטו חון מיהא מחייב כיון שאין האיסור מחמת דבר אחר הי"ג באוחו והוא
בנו ו"א ומאני לר' בפרק בתרא דנזבים (דף ק"ג:). למעוטי רובע ונרבע דלא מחייב משום שחטו חון מדמכריב ולא פתח אהל כ"י חסוק
ליה דשמיטה עובא ראויה היא מחמת איסור אחר ודוחק לומר דלרבנן איבעריך קרא ולא לרבי שמעון ויש שהו ר"א לתרץ דאע"ג דבעלמא
לפנין מוטבות טבח והבן בשחטו חון גופיה כפרא הוא דלפנין מגופיהו ואין נראה לר"י דאם כן שחט עריפת חולין בעוהא אמאי
מחיר רבי שמעון בהנאה כפ"ב דקדושין (דף נ"ז. וט"ז) ובכ"סו הדם (חולין דף פ"א: וט"ז) משום דהוויא שמיטה שאינה ראויה נילף מגופה
לנעוטה שמיטה חולין בעוהא שמיטה שאין ראויה היא דקפדי רבי שמעון חולין שנשטו בעוהא דלזריחא אלא משום דאפילו הכי בעינן
שלא יהא בה פסול אחר: והלא ^אפרייה בתרא. מימה מה פריך דלמא כשפדית איירי שהי יכול לפדות אחר שמיטה לפי הקוגטרס
דאיירי בבעל מוס מעיקרו וכיון דלכפוף נפדה הוא שמיטה ראיה דמנוכה בחולין (דף פ: וט"ז) ומיהו לפרייה דמייירי בהקדשו קודם למומו
אע"ג דבשעת פירוסם היה יכול לפדות סתמא דמילתא דגג אין נודע לו שהוא דקדשים עד אחר זמן סכר אין מפרנס אכל לפירוס
הקוגטרס קשה מיחו לפירוסו נמי מני למימיר דקחם גביה שקיטה וכל מעשיה בסתר ומיד אחר השמיטה רגילין לאוכלה וסתמא דמילתא
לא נודע לו שהיא דהקדש עד שנאכלה דהו לא מפרקא: בל העומד לזרוק כורוק דמי. מימה דנפרק אוחו והוא שמיטה ראיה היא אע"פ שלא היה עומד לזרוק כגון
אמר רבי אושעיא כולה מתניתין דלא כרבי שמעון כ"י עד קדשים נפיים מכדי שמעין ליה לרבי שמעון דלמחר שמיטה שאינה ראויה לא
שמה שמיטה קדשים נמי שמיטה שאינה ראויה היא דכל כמה דלא זרק הדם לא משתרי בשר שמי אלא סופג את הארבעים ופסול כלומר
דחשיבין ליה לקמא כאלו קטליה והוה ליה שמי כשר גמור ואמאי משיב ליה שמיטה שאין ראויה נהי דלא משתרי בשר אלא בזריקת הדם
אלא משעת שמיטה הוי כורוק דכל העומד לזרוק כורוק דמי ומפרש רבינו חס דרבי אושעיא לית ליה כל העומד לזרוק כורוק דמי אלא
סגיירא ליה כמגא קמא דמתניתין דההיא (ד' פ"א:). דמגן השחט ועמלאת עריפת השחט פרת חטאת רבי שמעון פוטר דלא מחייב משום
אוחו והוא שמיטה ראיה היא וליה ליה כל העומד לפדות כפדוי דמי וההיא דגמרא פריך עלה מההיא דפרה מטמא טומאת אוכלין
ומשני פרת חטאת אינה מטמא אלא ר' אושעיא סבר דלדרכה מתניתין דההיא עיקר והיא דפרה ליתא ועוד י"ל דקסבר ר' אושעיא כיון דלא
אמרינן כורוק דמי עד שיתקבל ביום דמשמע כפ"ק דפסחים (דף יג: וט"ז) דמזוה הוא להמתין מלזרוק עד שתקבל כל דם הנפש הלכך
בגמרא השמיטה שעדיין לא נתקבל כל הדם לא אמרינן כורוק דמי וע"ל דקסבר ר' אושעיא דאפילו הוי כורוק בשעת שמיטה כיון דשמיטה
לחודה לא משתרי בשר אלא מחמת דהוי כורוק לא הוי דומיא דטעוה טעב והבן ושמיטה שאין ראויה היא ו"א דכריש המנחות והנסכים
(מנחות דף ק"א: וט"ז) פריך ליה לר' אושעיא מכדי שמעין ליה לר' שמעון כל העומד לזרוק כורוק דמי כ"י ומיהו כוגיא דשמעתין משיב ליה
שפיר שמיטה ראיה וכן נמשקנה דההיא ובי היכי דפריך ההיא ארב המנוגא הוי מני למפרך לר' אושעיא וכי היכי דמתרץ לרב המנוגא הוי
מני למך לרבי אושעיא דהא דלא מוקי מתניתין כרבי שמעון משום דלרבי שמעון שני אין סופג את הארבעים דה"ל התרמא ספק ור"ס
לא גרס ושי אמאי סופג את הארבעים ופסול דמי ^אכבר נפסל דשמיטה ראיונה שמיטה ראיה היא אין דנורק הדם בהשכר והווי שמי
מחוסר זמן אלא גרסינן אמאי סופג את הארבעים ומו לא ומו השני דייק דשמיטה שאינה ראויה היא ואמאי סופג את הארבעים ספק היא
ה"ל התרמא ספק דשמה לא יזרוק ומזוק לא הוי כיון דאין מלאה לזרוק ופריך פשיטא דרבי איתא דהיאך ילקה דהא התרמא ספק היא
ועוד דאסור לזרוק הדם ופשיטא דלא תגמר השמיטה ומשני קדשים כ"י והשתא אריי אושעיא לא מני פריך מדי אלא לרב המנוגא:
פרה